

TALE

7. maj 2010

J.nr.

IPS/KKL

Beskæftigelsesministerens tale til samråd om kapitaliseringsfaktorer

---

Spørgsmål A

Ministeren bedes redegøre for, hvorfor man med lovforslaget har påtænkt at sænke erstatningsniveauet for arbejdsskaderamte på en sådan måde, at arbejdsskaderamte med de mindste lønninger vil få færre penge udbetalt efter lovændringen, end det er tilfældet i dag under den gældende lovgivning?

Spørgsmål B

Med lovforslaget foreslår ministeren, at arbejdsmarkedsbidraget på 8 pct. trækkes ud af den årsløn, der ligger til grund for erstatningsberegningen, samtidig med at erstatningsniveauet hæves med 3 %.

Samlet set sænkes erstatningsberegningen således, og ministerens begrundelse herfor lyder, at de skattelettelser, der er indført med forårspakke 2.0 bevirker, at de skaderamte i medfør af lovforslaget gennemsnitligt netto vil opnå en større erstatningssum.

På den baggrund bedes ministeren redegøre for, hvorfor ministeren finder det rimeligt, at de gennemførte skattelettelser ikke skal komme en udsat gruppe som de arbejdsskaderamte til gode i lige så høj grad som alle andre skattebetalere?

Spørgsmål C

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at man med lovændringen ønsker at fastholde princippet om, at værdien af erstatningen i princippet skal være den samme uanset udbetalingsmåden - løbende erstatning eller kapitalerstatning - jf. lov nr. 496 af 6. juni 2007.

Med de skattelettelser, der følger af forårspakke 2.0, er det økonomisk set blevet mere attraktivt at vælge den løbende udbetaling, hvilket bryder med ovenfor nævnte princip, og ministeren bemærker, at det nu er nødvendigt at tage hensyn til ”de skattemæssige forudsætninger”.

På den baggrund bedes ministeren bekræfte, at en værdimæssig ligestilling mellem løbende erstatning og kapitalerstatning teknisk set kan foretages ved

*(1) at hæve kapitalerstatningen eller
(2) sænke den samlede erstatningsberegning –
og at man har valgt den sidste løsning på den baggrund, at en forøgelse af kapitalerstatning vil medføre en forhøjelse af den forsikringspræmie, som arbejdsgiverne betaler til arbejdsskade-forsikringen, hvilket regeringen ikke ønsker af hensyn til arbejdsgiversiden.*

Svar:

Udvalget har bedt mig om at svare på tre spørgsmål om lovforslaget vedrørende ændring af kapitaliseringsfaktorerne. Spørgsmålene vil blive besvaret samlet, da de hænger nøje sammen.

Lad mig starte med at slå fast, at der i denne sammenhæng er tre hensyn, der som beskæftigelsesminister ligger mig meget på sinde at varetage.

For det første skal folk, der er kommet til skade som følge af deres arbejde, have en ordentlig og fair behandling og erstatning.

For det andet befinder vi os i en samfundsøkonomisk svær situation som følge af finanskrisen.

Og for det tredje er det altså også vigtigt, at vi sørger for, at de tilskadekomne er stillet lige. Uanset om de får pengene udbetalt på én gang eller som en månedlig løbende betaling.

For der er jo som bekendt ikke frit valg: nogle tilskadekomne vil altid få deres erstatning udbetalt på én gang og kan ikke vælge en månedlig løbende ydelse.

***

Jeg er glad for at kunne sige, at det faktisk er lykkedes os i det her lovforslag at finde en løsning, der vægter alle tre hensyn.

Det har ikke været nemt. For fastlæggelsen af fremtidens kapitaliseringsfaktorer er – hvilket lovforslaget jo også afslører – et meget vanskeligt og teknisk område.

Der er med de to seneste skattereformer sket et løft i de løbende erstatninger. Disse erstatninger er skattepligtige, og modtagere af denne type erstatninger har derfor helt kontant mærket effekten af, at mellemskatten først er blevet lavere og nu er fjernet.

Erstatninger, som udbetales på en gang, er til gengæld skattefri, og modtagere af denne type erstatninger har derfor ikke fået samme glæde af skattereformerne.

Det er ikke retfærdigt, synes jeg, over for dem, der får deres erstatning udbetalt på én gang, og det skal der findes en løsning på.

Det har vi gjort ved at omfordele det løft i rådighedsbeløbet, som modtagere af løbende erstatninger har opnået ved skattereformerne, sådan at også modtagere af engangserstatninger får en fordel af skattereformerne.

Samtidig vil jeg og regeringen i den nuværende økonomiske situation ikke være med til at pålægge de offentlige og private arbejdsgivere yderligere udgifter, der bl.a. kan føre til en

forringelse af konkurrenceevnen – med risiko for tab af arbejdspladser til følge.

***

Derfor har vi fundet en løsning, der på den ene side tilgode- ser hensynene til samfundsøkonomien. Og som samtidig er fair og afbalanceret i forhold til de arbejdsskadede.

Helt konkret består løsningen i at modregne arbejdsmar- kedsbidraget i årslønnen og samtidig hæve dækningsgraden fra 80 % til 83 %.

Den samlede løsning betyder, at de som får udbetalt deres er- statning på én gang får en højere erstatning. Og langt de fleste, får rent faktisk udbetalt erstatningen som en engangssum – enten helt eller delvist.

De som modtager løbende erstatning har allerede fået glæde af skattereformerne, og deres samlede rådighedsbeløb – altså det de har til at leve for – vil i langt de fleste tilfælde alligevel blive no- get større end før skattereformerne.

Og det er jo den logiske – og efter min vurdering rimelige – konsekvens af, at vi med dette forslag fordeler gevinsten af skattereformerne, så det både kommer modtagerne af løben- de erstatninger og af engangserstatninger til gavn.

Og lad det være sagt igen: Lovforslaget har kun virkning i forhold til personer, som kommer til skade efter, at lovfors- laget er trådt i kraft. Ingen vil således opleve at få nedsat den erstatning, som de har fået tilkendt.

***

(her svares på spørgsmål A)

Der er blevet fremlagt nogle eksempler, der peger på, at tilskadekomne, der har en årsløn på mindre end 250.000 kroner om året, bliver stillet dårligere med dette lovforslag.

Nu forholder jeg mig altså til den virkelige verden og ikke til isolerede tænkte eksempler og forsikringsmatematik. Og faktum er, at langt de fleste, der kommer i berøring med arbejdsskadesystemet har en indtægt over 250.000 kroner.

Når det så er sagt, kan jeg oplyse, at personer, der tjener mindre end 250.000 kroner, og som kommer så alvorligt til skade, at de ikke længere kan arbejde, de vil udover erstatningen typisk også modtage andre ydelser, som for eksempel en førtidspension eller en privattegnat pension.

Det betyder, at mange af dem rent faktisk har et højere rådighedsbeløb hver måned efter deres skade end før, hvor de gik på arbejde. Og det skal være dem vel undt.

Og hvis de er kommet mindre alvorligt til skade og fortsat kan arbejde, så vil de typisk, udover deres erstatning, også have løn eller dagpenge ved siden af.

Desuden vil størstedelen af de personer, der kommer til skade – og det gælder også dem, der tjener mindre end 250.000 kroner – som sagt få udbetalt deres erstatning på én gang. Og det betyder, at de vil opleve en umiddelbar fordel af dette lovforslag.

Så der er altså ikke grundlag for at udtænke eksempler, der fremstiller dette lovforslag som et angreb på dem med de færreste økonomiske ressourcer.

***

(her svares på spørgsmål B og C)

Det er også blevet fremført, at jeg med dette lovforslag ønsker at fratage de arbejdsskadede fordelene af skattereformerne.

Det må jeg blankt afvise.

Som jeg også har redegjort for, så har vi foretaget en omfordeling, så uanset om man får udbetalt sin erstatning løbende eller på én gang, så får man fordel af skattereformerne. Og det sikrer vi samtidig med, at vi undgår at presse det offentlige og erhvervslivet yderligere med nye økonomiske byrder.

Der er blevet spurgt til, om vi ikke i stedet for at foretage en omfordeling mellem de løbende erstatninger og de erstatninger, der udbetales på én gang, kunne have hævet erstatningsniveauet for den sidste type erstatning.

Svaret er ja, det kunne vi også have valgt. Men så havde vi væltet en udgift på 150 millioner over på arbejdsgiverne og erhvervslivet.

Det er ikke noget den borgerlige regering vil være med til. Det vil jeg som beskæftigelsesminister ikke være med til. Det vil koste arbejdspladser.

Derfor har vi efter min mening i stedet fundet en fair og afbalanceret løsning der i videst muligt omfang tilgodeser alle interesser.

Så for at opsummere:

Vi fremlægger denne løsning for at sikre,

- fordelene af skattereformerne kommer de tilskadede lige meget til gode, uanset om de får erstatningen udbetalt på én gang eller løbende.

og for at sikre,

- danske arbejdspladser under hensyn til den økonomiske situation

Og det mener jeg, at vi med det fremlagte lovforslag kommer godt i mål med.